

14: En præclears rapport

Have you lived before this life? L. Ron Hubbard, Preclear's report, preclear: case no. 4.

- ▶ *Under auditering sker det ifølge Scientology Kirken, at den auditerede genoplever hændelser fra tidligere liv, hvor et engram blev dannet. Målet med auditeringen er at fjerne disse engrammer, så de ikke længere har indflydelse på den enkeltes nuværende liv. I teksten hører vi om en sådan tidligere hændelse, hvor en scientolog (pre-clear) har fået dannet et engram.*

Tidligere tilstand

- Kunne ikke konfrontere et nutidsbillede, ej heller et billede fra fortiden.
- Kunne ikke skabe gode billeder. Ville ikke handle (gøre), fordi jeg tænkte på, hvad andre mennesker ville tro.

Mentalt standpunkt

Jeg er villig til at se meget mere af min hændelse i øjnene, hvis auditoren er i stand til og villig til at gøre mig til villig årsag over mit reaktive sind. Ligeledes hvis auditoren, ligesom jeg selv, er interesseret i min case. Jeg har stadig en mængde ikke-realitet på hændelsen.

Fysisk forbedring

Kroppens bevægelse er blevet forbedret, men jeg behøver stadig mange kræfter for at bevæge den.

Hvad du tilskriver forbedringen

Auditorens villighed til at se et engrams virkelighed i øjnene og tillade mig at være årsag over og villig til at konfrontere dele af hændelsen. Min tiltro til auditoren, som gjorde mig villig. Min auditors viden om emnet Scientology og hans evne til at duplikere* en kommando under auditeringen. Ron Hubbards interesse i at forbedre anvendelsen af Scientology og lave en bedre planet til menneskene.

** duplikere: at gentage et auditingspørgsmål: hver gang som et nyt i dets egen tidsenhed. (o.a.)*

HAR DU LEVET FØR DETTE LIV?

Engrammet

Dette foregår for ni galakse-tidsperioder siden. Jeg var en mand, født af rumforældre. Det så ud, som om jeg havde to eller tre mødre, som døde eller blev dræbt. I femårsalderen var jeg allerede på udkig efter bordeller. Da jeg var ni år, spurgte jeg min far, om jeg måtte slutte mig til rumakademiet. Imidlertid sker dette ikke før jeg er 14 år. Jeg er 15 år, da jeg sammen med andre drenge og piger i tre måneder lærer alt om sex og homoseksualitet. Da jeg er 16 år, dræber jeg min far, mens han kæmper på planeten, og jeg slutter mig til et rumskib. Det ser ud, som om jeg på dette tidspunkt er på en rejse, og atter slutter mig til skibet som 19-årig. Da lærer jeg alt om rumskibsrutine, -start, osv. Der er homoseksualitet, eftersom det kun er tilladt officerer at have kvinder.

Jeg bryder mig ikke om homoseksualitet og opnåede hurtigt titlen som kaptajn og var således i stand til at have en hustru. Hun fik et barn, og få dage efter greb jeg kvinden i at have det rart med en anden officer. Jeg

satte hende og officeren for en domstol, og de blev dødsdømt og brændt (angrebet med specielt strålemateriel). Jeg dræbte barnet, fordi jeg ikke troede, det var mit barn. Jeg ønskede at komme hjem, så jeg gik hen for at tale med kaptajnen, som havde kommandoen over hele rumfartøjets mandskab og vidste, hvor skibet skulle hen. Jeg bad om, at rumskibet kunne blive vendt om, og han sagde »Nej«. Jeg gik amok og dræbte kaptajnen med mine hænder og splittede hans krop ad. Derefter gik jeg ind i forhallen og trykkede på en knap for at ringe på klokken til samling. Jeg spurgte, hvem der stemte for at vende rumskibet og tage hjem. Femogtres procent stemte »Ja«. Da jeg talte til besætningen, mærkede jeg en revolver i ryggen, og jeg blev af officerer ført bort langs korridoren. Jeg skreg og strittede imod, fordi jeg ikke ønskede at komme til brændemaskinen (en strålepistol til at Ødelægge kroppe). Jeg ankom imidlertid, og min krop blev holdt imod væggen ved hjælp af spændbøjler, hænderne blev udbredt mod væggen. Denne væg var lavet af et specielt materiale, som reflekterede stråler, og var en til to meter tyk. Jeg mærkede varmen fra strålerne, indtil den blev så voldsom, at jeg forlod kroppen. Så snart hovedet var brændt af, åbnede spændbøjlerne sig automatisk, og kroppen faldt ned i en rende i gulvet – armene var udstrakte. En stor faldlem af metal smækkede på mine arme og klippede dem af. Armene blev fejet ind i renden, og faldlemmen blev løftet op igen. Da den atter smækkede, faldt min krop ind i en rumcontainer og blev kastet udenfor under et voldsomt pres. En rumkiste havde sin egen kraft til at falde væk fra skibet med. Det er alt, hvad jeg husker, for jeg skrev det ti dage efter, jeg fandt ud af det meste af historien. Historien er stadig usammenhængende, så jeg håber en dag at genkalde hele historien om det liv med den hændelse.